

Ovrigt det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel) berørte. Det er jo ganske vist ikke Justitsministeren, der særlig vil have at fremkomme med Forslag i den Retning, men jeg erindrer dog om, at saa vidt jeg husker, fremkom den høitærede Justitsminister under Forhandlingerne i Fjor i Folkethinget med en Udtalelse om, at der kunde være nogen Grund til at tage hele Sportelvæsenet derne Sag vedrørende under Overveielse samtidig med, at der fremkom Forslag om det Emne, vi her have for, og dette var saa meget rimeligere, som man paa et andet Omraade havde brugt en lignende Fremgangsmaade, jeg erindrer i saa Henseende om Skifte af Dødsboer, hvor vi samtidig fik Sportuleringen bestemt. Der var jo desuden ogsaa et Driste fremme om, at Halvprocents-Agiften altid maatte falde bort ved Tvangsauktion. Dette synes jeg ogsaa, ikke blot kan være i Pantthavernes og Skyldnerernes Interesse, men ogsaa i Almenhedens; thi dette, at Sportlerne blive saa lave som muligt, og at Halvprocents-Agiften bortfalder, vilde hjælpe noget til, at Tvangsauktionerne ikke for Kjøberne fik det Afstrækkende ved sig, som de nu have, og ikke som nu kom til at forarsage den Forskyrrelse i det økonomiske Liv for Landbrugets Vedkommende i vide Kredse. Jeg vil derfor rette den Bemærkning til den høitærede Justitsminister, om det ikke skulde være ham muligt at faae sin Kollega Finansministeren, under hvem dette vel nærmest hører, til at tage Hensyn til, at vi snarest muligt kunne faae en tidsvarende Ordning paa disse Punkter. — Der er endnu en Bestemmelse i Forslagets § 28 om Burderinger, som jeg vil omtale. Det kan gjerne være, at det tidnævnte Andragende har givet nogen Anledning til dette Forslag. Det synes jo nemlig, at man ikke har været rigtig tilfreds med den Maade, hvorpaa Burderingen hidtil er foregaaet, og derfor ønsker en anden. Jeg tror dog ikke, at den høitærede Justitsminister her har været ganske heldig med at træffe de Paagjældendes Hensigt, thi det har vist snarest været den, at der i større Distrikter skulde udnævnes faste Burderingsmænd i Stedet for Folk udnævnte i de enkelte specielle Tilfælde, og dette have Andragerne jo ogsaa udtrykkelig selv udtalt. Jeg erindrer ogsaa, at der i Fjor, under Behandlingen af Andragendet i Folkethinget fremkom stærke Anker mod Burderinger efter Lov af 19de Marts 1869, idet der blev paastaet, at disse Burderinger viste sig at være upaalidelige; naar den Tid kom, da de skulde benyttes, nemlig naar Salget foregik, idet Kjøbesummen ofte kun naaede Halvdelen af,

hvad Mændene have vurderet Eiendommen til, ja, undertiden ikke en Gang det. Jeg tror nu, at man her har været ubillig, og at Reglen er, at man netop i Almindelighed kan stole paa disse Burderinger, og naar man ikke kan det ved Tvangsauktioner, saa er det visst ikke de paagjældende Burderingsmænds Skyld, men Grunden ligger i helt andre Omstændigheder, hvilket jeg tror baade de ærede tidligere Talere og mine egne Bemærkninger ved Lovforslagets Fremkomst noksom have bevist. Jeg ser ikke rettere end at disse Burderingsmænd udnævnes paa en saa betryggende Maade som muligt, — at de ikke ere saa gode, som de skulde være, det er jo en anden Sag, det er der vel Ingen, der er — de udvælges jo nemlig paa den Maade, at Sogneraadet indstiller, og Amtsraadet vælger, hvorefter Retten blandt de saaledes valgte faste Burderingsmænd træffer Valget af, hvem der skal fungere i de specielle Tilfælde. Jeg tror ikke, det kan være bedre ordnet, og jeg paastaar efter mit Kjendskab hertil, at deres Burderinger i Regelen ere saa gode, som man kan vente, at de kunne blive; forsaavidt der derfor i § 28 skal udtrykkes en Slags Mistillid til dem — ganske vist paa given Foranledning — saa tror jeg, at det er med Urette, jeg er i alt Fald ikke vis paa, at den i § 28 foreslaaede Maade er den rigtige; jeg er næsten tilbøielig til at tro, at den ikke er det. — Flere ærede Talere have dvælet ved Bekjendtgjørelsen, men det har dog kun været angaaende Løsbureauktionerne. Ja, jeg er ganske enig i, at det er aldeles urimeligt, at smaa Løsbureauktioner skulle bekjendtgjøres i Berlingske Tidende og Stiftstidenden, og dette synes jo ogsaa at have været Opfattelsen hos de ærede Talere, der have havt Ordet. Jeg tror dog nok, det ærede Medlem fra Hjørring (Rump) tog lidt fejl, naar han gif ud fra, at selv om en Ubethdelighed skulde der efter Forslagets Bekjendtgjørelse, selv om det var nok saa lille en Gjenstand, der skulde sælges ved Auktion, skulde den bekjendtgjøres i Berlingske Tidende og i Stiftstidenderne, medens han mente, at saadanne Ubethdeligheder burde kunne sælges ved andre Auktioner. Det forekommer mig, at denne Udgang er tilstede i Forveien, nemlig i Lov af 29de Marts 1873 § 10, hvor der findes en Bestemmelse, der, saavidt jeg husker, gaar ud paa, at Gjenstande under 50 Rdl. — 100 Kr. — netop kunne sælges ved andre Auktioner; men forøvrigt gaar jeg noget videre med Hensyn til Bekjendtgjørelsesmaaden. Hovedbestemmelsen herom indholdes, saavidt jeg husker i §§ 22 og 32 for faste Eiendommers Vedkommende, og der hedder det, at